

ἀποστολῆς τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης, ὅπως παράσχῃ ὀρίστικὴν μορφήν τῷ σχεδίῳ τούτῳ.

Μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς προκηρύξεως τοῦ Συντάγματος οἱ ἡμέτεροι ὑπουργοὶ θὰ διατηρῶσι τὰ χαρτοφυλάκια αὐτῶν καὶ ἡ ἐνέργεια αὐτῶν θὰ περιορισθῇ μόνον ἐν τῇ διεξαγωγῇ τῶν τρεχουσῶν ὑποθέσεων, τυχόντων αὐστηροτάτην οὐδετερότητα ἐπὶ παντός, ἀφορῶντι τὴν ἐσωτερικὴν πολιτικὴν.

Πεποίθαμεν ὅτι ἀπαντεῖ οἱ πιστοὶ ἡμῶν ὑπήκοοι θὰ κατιδῶσιν ἐν τῇ πράξει ταύτῃ ἀπόδειξιν τῆς ἐπιμόνου ἡμῶν μερίμνης ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τοῦ προσφιλοῦς ἡμῶν ἔθνους καὶ ὅτι θὰ συνενώσωσι τὴν ἐνέργειαν αὐτῶν καὶ τὸ καθήκον μετὰ τῆς τάξεως καὶ σοβαρότητος, ἰδιοτήτων, αἵτινες δέον νὰ χαρακτηρίζωσιν ἔθνος, ἔχον τὴν συνείδησιν τῆς ἑαυτοῦ ἀξίας.

Ἐξεδόθη ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πρωτευούσῃ Σοφίᾳ τὴν 30 Αὐγούστου 1883.

Ἀλέξανδρος

ΧΡΟΝΙΚΑ ΣΠΑΡΤΗΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Σπάρτη, 6 Σεπτεμβρίου

Καὶ πάλιν περὶ εὐλογίας. — Ἀπάντ σις καὶ ὡς πρέπει. — Γάμος ὑπὸ συνοδείαν χωροφυλάκων. — Βουλευτικὸς συνδυασμός.

Ἰδοὺ καὶ τὰ ὀνόματα τῶν γελαστῶν καὶ χαριτωμένων χωριῶν τῆς ἐπαρχίας Λακεδαιμόνος, τῶν ἀπὸ τριμηνίας προσβληθέντων ὑπὸ τῆς εὐλογίας :

Παλειοπαργιὰ, Σκοῦρα, Καλύβια, Σκλαβοχώρι, Ἀναβρυτὴ, Βασσαρά, Ἀγιος Ἰωάννης. Καὶ ἐν μὲν τῇ Ἀναβρυτῇ, καὶ ὅς ἔχω πληροφορίας, ἀπέθανον **200**, ἐξ ὧν αὐτὸς **140** εἶνε παιδάκια. Ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς χωριοῖς περὶ τοὺς

παρμερίσθησαν, εὐθυμὸς δὲ καὶ ρωμαλέος, φέρων κυνηγετικὴν βλοῦζαν ἐκ καστανοῦ ὑφάσματος, φορῶν μεγάλα ὑποδήματα καὶ παλαιὸν τινα πῖλον ἐπεφάνη μεταξὺ τῶν δένδρων. Διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐκράτει τὸ ὄπλον του, διὰ τῆς ἄλλης ἔφερεν ἀνηρτημένον ἀπὸ τῶν ποδῶν τὸν λαγῶν, ὅστις πρὸ ὀλίγου εἶχε λάβει τόσον ταχέως τὴν πρὸς τὸ δάσος.

— Φαίνεται ὅτι εἰσθε εὐτυχέστερός μου ; εἶπε μειδιῶν καὶ προσερχόμενος πρὸς τὸν νεοελθόντα ὁ νεαρὸς κυνηγός.

— Ἄ ! σεῖς ἐρρίζατε τὸ πρῶτο τουφέκι, κύριε ; ἠρώτησεν ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν βλοῦζαν.

— Μάλιστα καὶ πολὺ ἀνεπιτήδεια, διότι τὸ ζῶον ἐχώθη μέσα ἑστὰ πόδιά μου καὶ τὸ ἐσκόπευσά μόνον ἀπὸ εἰκοσι βημάτων ἀπόστασιν.

— Πραγματικῶς δὲν εἶναι πολὺ λαμπρὸν, ὑπέλαβε μετ' εἰρωνίας ὁ φέρων τὴν κυανὴν βλοῦζαν. Ἀλλὰ πῶς κυνηγάτε, κύριε, σ' αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ δάσους ;

— Κυνηγῶ, ἀπήντησεν ὁ νεανίας ἐκπλαγείς ὀλίγον διὰ τὴν ἐρώτησιν, διότι ἔχω τὸ δικαίωμα...

— Δὲν τὸ πιστεύω, διότι αὐτὰ τὰ δάση ἀνήκουν εἰς τὸν κ. Δερβλάυ, ὅστις δὲν ἐπιτρέπει εἰς ὅποιον καὶ ἂν τύχῃ νὰ ἔρχεται ἐδῶ.

— Ἄ ! ὦ ! ὁ σιδηρουργὸς τοῦ Πούντ-Ἀβέου ; ὑπέλαβεν μεθ' ὅπως ἐλαφρῶς ἀλαζονικοῦ ὁ νεανίας. Ἐὰν εἶμαι εἰς τὰ κτήματά του, εἶμαι χωρὶς νὰ τὸ ἔξέρω καὶ λυποῦμαι

180. Δηλαδή **380** Ἕλληνες, **380** ἀδελφοί μας, διότι οἱ ἀρμυδιοὶ εἶνε ἀδρανεῖς, εἶνε ἀνίκανοι, εἶνε Κάφροι.

Καὶ εἰς τὰ παράπονα πολίτου τινος ὅτι κατὰ τῆς εὐλογίας δὲν λαμβάνεται μέτρον, ἀκούσατε, ἀκούσατε, τί ἀπάντησεν εἰς τῶν ἀρχόντων τῆς πολέως μας : ἀφοῦ ἡ θεὰ δίκη θέλει νὰ τιμωρήσῃ τὸν κόσμον, τί νὰ σὰς κάμω ἐγὼ ; Ἐ, δὲν εἶνε ἐλληνικώτατον, ὑπαλληλικώτατον ;

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἶχαμεν καὶ ἓνα γάμον ἐπὶ τὸ ἀμερικανικώτερον τὸν τοῦ Σταύρου Χαρμετάρου, ὅστις φυλακισθεὶς πρὸ ἑτοῦς, εἶχε ἀναγκασθῇ νὰ φυλακίσῃ μαζὺ μετὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ τὸν πρὸς μίαν νεαρίδα τοῦ ὁλοδρόσου καὶ ὁλοπρασίνου χωριοῦ τοῦ ἔρωτα αὐτοῦ. Ἀλλὰ φοβούμενος φαίνεται τὴν πτερωτὴν τῆς γυναικὸς ἀπιστίαν ἐζητήσεν ἄδειαν ὅπως ὑπὸ τὴν συνοδείαν χωροφυλάκων πάσῃ εἰς τὸ χωριὸν τοῦ καὶ τελέσῃ τοὺς γάμους του.

Καὶ ἐδόθη ἡ ἄδεια καὶ ἐπήγε καὶ ἐνυμφεύθη καὶ ἐχώρυσεν καὶ διεσιέδατε καὶ ἐμέθυσεν καὶ τὸ βράδυ βράδυ ὑπὸ τοὺς ἥχους νταουλίων καὶ ζουρνᾶδων καὶ τῶν ἀπαραιτήτων πυροβολισμῶν, τῶν τὸσσην ἀφελῇ καὶ ἀγρίαν χάριν διδόντων εἰς τοὺς γάμους τῶν χωρικῶν μας. . . ἐπέτρεψεν εἰς τὰς φυλάκας. Αἰετᾶται ὅτι τὸ μπουκέτό τῆς λεμονιάς μένει ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς νύμφης περιμένον τὸν φυλακισμένον σύζυγον. Λοιπὸν νὰ ζήσουνε καὶ καὶ καλὴ λυθευρία.

Καὶ ἐνῷ σεῖς ἀκόμη δὲν ἐτελειώσατε τὰς δημοτικὰς ἐκλογάς, ἡμεῖς τὰς ἐλησμονήσαμεν καὶ ἀρχίσαμεν νὰ γινώμεθα μάρτυρες καὶ βουλευτικῶν συνδυασμῶν. Καὶ ἰδοὺ ὁ πρῶτος ἐν Ἑλλάδι συνδυασμὸς διὰ μελλούσας βουλευτικὰς ἐκλογάς, συγκείμενος ἐκ τῶν κυρίων Δ. Δημητρακάκη, Ἰω.

πολὺ. Ὁ ἀπεπλανήθη. Εἰσθε χωρὶς ἄλλο ὁ φύλαξ τοῦ κ. Δερβλάυ ;

— Καὶ σεῖς ποιοὺς εἰσθε ; εἶπεν ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν βλοῦζαν χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν, ἥτις τῷ ἀπηυθύνθη.

— Εἶμαι ὁ μαρκήσιος τοῦ Μπελιῆ, καὶ σὰς παρακαλῶ πολὺ νὰ πιστεύσητε ὅτι δὲν συνειθίζω ποτὲ νὰ κυνηγῶ εἰς ξένα κτήματα.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν βλοῦζαν ἠρθίρασε μέχρι τοῦ λευκοῦ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ προσκλινῶν συγκαταβατικῶς.

— Συγχωρήσατέ με, παρακαλῶ, κύριε μαρκήσιε. ἔὰν ἤξευρα ποιοὺς εἰσθε δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ σὰς πλησιάσω καὶ νὰ σὰς ζητήσω ἐξηγήσεις. Ἐξακολουθήσατε τὸ κυνήγι σας, ἐγὼ θὰ σὰς ἀφήσω μόνον.

Ἐνῷ ὁ μετ' αὐτοῦ συνδιαλεγόμενος ὠμίλει ὁ νέος μαρκήσιος τὸν παρετήρει προστακτικώτερον. Ὑπὸ τὸ ἀγροτικόν του φόρεμα ἀνεκάλυπτε καλὴν ὄψιν. Τὸ πρόσωπόν του περιβαλλόμενον ἀπὸ μαύρην γενειάδα ἦτο ὥρατον καὶ ἐκφραστικόν. Αἱ χεῖρές του ἦσαν λεπτομεγεῖς καὶ περιποιημέναι. Καὶ ἐπὶ πλέον ἔφερεν ἀπὸ τῶν ὤμων ἀνηρτημένον ὄπλον πλουτίας ἀπλότητος, ἐξ ἐκείνων, τὰ ὅποια μόνον οἱ Ἄγγλοι τεχνῆται γνωρίζουσι νὰ κατασκευάζωσιν.

Σὰς εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ψυχρῶς ὁ μαρκήσιος, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζω τὸν κύριον Δερβλάυ. Γνωρίζω

Βαλασσοπούλου, Κ. Σαλταφέρη, Γ. Μαυρομιχάλη και Α. Ματάλα. Ἀπέχοντες ἐπὶ τοῦ παρόντος οἰανδήποτε νὰ ἐκφέρωμεν ἐπ' αὐτοῦ κρίσιν, τοῦτο μόνον παρατηροῦμεν ὅτι ὁ συνδυασμὸς οὗτος εἶνε πολὺ ἄωρος καὶ ἴσως ἡ ἐπαρχία δὲν τὸν χωρὲς.

Ταῦγετος

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΠΡΟΣΑΡΑΞΙΣ

Πρὸ μιᾶς περιόδου ἑβδομάδος ἡγγέλθη ὅτι τὸ *Πανελλήνιον*, ἐκτελοῦν τὸ ταξίδιον τῆς Κρήτης, προσήραξε παρὰ τὸ Ρεθύμνον. Ἰδοὺ λεπτομέρειαι τινες, ἐξ ἐπιστολῆς ἐπιβάτου, ἀφοῦ δὲν ἐγένετο μέχρι τούδε λόγος εἰς τὰς ἐφημερίδας.

«Ἡ προσάραξις ἐγένετο ὑπὸ τὸ Δυτικὸν φρούριον τοῦ Ρεθύμνου (κάβο φορτέσα.) Ἐπλέομεν ἥσυχα ἥσυχα καὶ ἐκοιμώμεθα. ὅτε περὶ τὴν 3 1/2 μετὰ τὸ μεσονύκτιον, εἰς τὸν γλυκύτερον ὕπνον, τριπλοῦς δονισμὸς ἰσχυρὸς μᾶς ἀρύπνισεν ἐντρόμου· τὰ δὲ φῶτα διὰ τῶν τιναγμῶν ἐσθέσθησθησαν. Τὸ σύνολον ἐκεῖνο τὸ συγκεχυμένον τῶν σκέψεων, τὸ ὁποῖον διέρχεται διὰ τοῦ νοῦ εἰς τριαύτας στιγμὰς, τὸ σκότος, αἱ φωναὶ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ κατω, ἡ ἀγνοία τοῦ βαθμοῦ τοῦ κινδύνου, ἰδοὺ ἡ θέσις εἰς τὴν ὁποίαν εὐρεθήμεν. Οἱ ἀναμένοντες ἀπὸ τῶν ἐπαλξεῶν τοῦ φρουρίου τὴν ἀφίξιν τοῦ ἀτμοπλοίου καὶ τουφεκισμοὶ ἐκ τῶν ἐπιβατῶν ἀνῆγγειλαν τὸν κίνδυνον. Ἐκ Ρεθύμνου ἔσπευσαν λέμβοι, καὶ αἱ τοῦ ἀτμοπλοίου ἔρριφθησαν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀλλ' ἡ ἀποβάσις ἦτο ἐπικινδυνωδέστερα. Ἡ πρώτη λέμβος, πεπληρωμένη γυναικῶν, παρ' ὀλίγον ν' ἀνατρίχη· διπλοῦν κύμα τὴν ἐμισογέμισε νερόν, ἐνῶ τρίτον τὴν ἔρριψε κατὰ τῶν βράχων. Ἐκ τῶν πρώτων σπυσάντων εἰς βοήθειαν ἦσαν οἱ υἱοὶ τοῦ Προξένου κ. κ. Μίνως καὶ Κώστας Πετυχάκης, καὶ ὁ εὐγενέστατος κ. Περι-

κλῆς Πετυχάκης. Ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ δυστυχήματος ὅλη ἡ πόλις εἶχε σωρευθῇ, τὰς ἐπαλξεις εἶχον καταλάβει αἱ χανοῦμισαι, οἱ λοιποὶ κάτοικοι τὸν βράχον, συζητοῦντες καὶ σχολιάζοντες ποικιλαῶς τὸ συμβάν, οἱ μὲν χριστιανοὶ συμπονοῦντες, οἱ δὲ ὀθωμανοὶ μὲ μίαν κρυφὴν χαρὰν, ὡς νὰ ἐξεδικοῦντο...

Ἀλλὰ διατὶ προῆλθε τὸ συμβάν ἐν πλήρει σχεδὸν ἡμέρᾳ καὶ καλοκαιρίᾳ; Οἱ ὑπεύθυνοι ἐδικαιολογήθησαν ἄριστα! «Ἐγὼ ἐκοιμώμουν» ἔλεγον. Καὶ οὕτω συνέβη, φαίνεται. Ὁ πλοίαρχων εἶχε κοιμηθῇ, ὁ τιμονιέρης δὲν εἶδε, καὶ ἀνάγκη νὰ ὑποτεῖῃ ὅτι ἐκοιμήθη, διότι ἦτο γέρον, παλαιός...

Εἶνε ἐν τούτοις ἀληθές ὅτι εἰς τὸν πλοίαρχον Α. Σαλάχαν, ἄνδρα δραστήριον καὶ ναυτικὸν εἰσιον, ὀφείλεται ἡ ταχέια, ἀβλαβής, καὶ ἄνευ βοηθείας ἄλλου πλοίου ἐλευθέρωσις ἐκ τῶν βράχων τοῦ «Πανελληνίου». Μέχρις οὗτο ἀφίχθῃ τὸ ἐκ Σούδας ἀτμόπλοιον, ὅπερ διετάχθη νὰ ξεκινήσῃ πρὸς βοήθειαν, δὲν εἶχε φανῇ ὁμως οὔτε μέχρι τῆς 3ης μ. μ., ὁ Σαλάχας, μόνος τοῦ ἡσπόλυτος, ξεσκουφωτός, καθυγρός, πανταχοῦ παρῶν, χειρονομῶν, φωνάζων, ἐνθαρρύνων, τὸ ἡλευθέρωσε».

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ

Ἡ ποίησις τοῦ Βαλαωρίτου ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην καλλιτεργηθεῖσαν ἐπὶ τοῦ νεωτέρου ἡμῶν Παρνασσῷ ἐτιμῆθη καὶ μελωδικῶς ἀντήχησεν εἰς τὰ ὦτα τῆς φιλολογικῆς Ἑσπερίας. Καὶ δικαίως, ἀφοῦ εἶνε ἡ μεγαλόφρων καὶ ἀνταξία κόρη τῆς ἡμετέρας δημώδους αὐτοφθοῦ Μούσης, τὰ ἄσματα τῆς ὁποίας, ἀπαράμιλλα ἐν τῇ μεγαλειότητι καὶ πρωτοτυπίᾳ τῶν, τοσοῦτον ἐθαυμάσθησαν ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων.

Εἰς τῶν περὶ πολλοῦ ποιουμένων τὴν ποίησιν τοῦ Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου εἶνε ὁ Γάλλος Mézieres, ἐκ τῶν τεσσαράκοντα ἀθανάτων τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Εὐτυχῶ-

μόνον ὅτι εἶναι ἐνοχλητικὸς γείτων μὲ τὸν ὁποῖον δὲν ἐρισκόμεθα εἰς φιλικὰς σχέσεις. Δὲν θέλω οὔτε ἓνα πυροβολισμὸν ἐπὶ πλέον νὰ ριψῶ ἐντὸς τῶν κτημάτων του. Μόλις χθὲς ἦλθα εἰς τὸ Μπωλιέ. Δὲν ἐγνώριζα καλὰ τὸ μέρος καὶ ἡ ἀγάπη, τὴν ὁποίαν τρέφω πρὸς τὸ κυνήγι μὲ παρέσυρε ἕως ἐδῶ. Ἀλλὰ δὲν θὰ μὲ ἐξανυρῇτε ποτὲ πλέον.

— Ὅπως θέλετε, κύριε μαρκήσιε, ἀπήντησεν ὁ φέρων τὴν κυανὴν βλοῦζαν ἄνθρωπος. Ἐν τούτοις ὁ κύριος Δερβλαῦ θὰ ἦτο πολὺ εὐτυχής, σὰς τὸ βεβαίῳ, ἐὰν μ' ἐμπορούσε νὰ σὰς δεῖξῃ εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν ὅτι ἐὰν εἶναι γείτων ἐνοχλητικὸς, εἶναι χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ... Κατέλοβε μέρος τῆς ιδιοκτησίας τοῦ Μπωλιέ διὰ νὰ κατασκευάσῃ ἓνα μικρὸν σιδηρόδρομον χρήσιμον διὰ τὸ ἐργαστάσιόν του... Καὶ μὴ ἠμφιβάλλετε ὅτι λυπεῖται καὶ ὅτι εἶναι πρῶτος νὰ σὰς ἀποζημιώσῃ, ὅπως πρέπει. Τὰ ὅρια δύο γειτόνων δὲν εἶναι πάντοτε βέβαια καὶ βλέπετε, προσέθηκε μειδιῶν, ὅτι καὶ σεῖς ἠπατήθητε... Μὴ κρίνετε λοιπὸν τὸν κύριον Δερβλαῦ χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζετε... Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀργότερα θὰ μεταμεληθῇτε διὰ τὴν αὐστηρότητά σας...

— Εἰσθε χωρὶς ἄλλο φίλος τοῦ διευθυντοῦ τῶν σιδηρογυγίων... ἀπήντησεν ὁ μαρκήσιος παρατηρῶν τὸν μετ' αὐτοῦ συνομιλοῦντα, ἴσως ὑπ᾿ ἀλλήλῳ, του, διότι τὸν ὑπερασπίζεσθε μὲ τόσῃ θερμῶν...

— Ὅλω; διόλου φυσικῶν, πιστεύσατέ με, κύριε μαρκήσιε.

Καὶ μεταβάλλων ἀποτόμως τὴν συνομιλίαν.

— Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν εἰσθε εὐτυχὴς οὔτε εἰς τὸ Μπωλιέ, οὔτε εἰς τὸ Πό-τ-Ἀβέον; Ὁ κύριος Δερβλαῦ θὰ ἐλυπεῖτο πολὺ, ἐὰν ἐμάνθανεν ὅτι ἐξήλθετε ἀπὸ τὰ κτήματά του μὲ κενὰς χεῖρας. Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ δεχθῇτε αὐτὸν τὸ λαγὼ καὶ αὐταῖς τῆς πέρδικας.

— Δὲν μ' ἐμπορῶ νὰ τὰ δεχθῶ, ἀπήντησε ζωηρῶς ὁ μαρκήσιος, κρατήσατέ τα' ἐὰν ἐπιμένετε θὰ μὲ δυσαραστήσητε...

— Ἄν καὶ κινδυνεύω νὰ σὰς δυσαραστήσω, ἐν τούτοις ἐπιμένω. Θὰ βάλω τὸ κυνήγι αὐτὸ εἰς τὸ χεῖλος τῆς τάφρου καὶ εἰσθε ἐλεύθερος νὰ τ' ἀφήσετε ἐκεῖ· τόσῳ τὸ καλλίτερον διὰ τὴν ἀλουπού... Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σὰς χαιρετίσω, κύριε μαρκήσιε...

Καὶ πηδῶν τὴν τάφρον εἰσῆλθεν ἐντὸς τοῦ μεγάλου δάσους μπκύνων τὸ βῆμα.

— Κύριε, κύριε, ἐφώναξεν ὁ μαρκήσιος...

Ἀλλ' ἤδη ὁ κυνηγὸς εἶχεν ἐξαφανισθῇ μετὰ τῶν δένδρων.

— Ἰδοὺ μία παράξενος εὐτυχία, ἐψήθρισεν ὁ νέος, τί νὰ κάμω τώρα; Ἀπροσδόκητος ἐπέμβασις ὁμῶς ἐβῆκε τέλος εἰς τοὺς δισταγμοὺς του. Ὁ καστανὸς ἰσπανικὸς κύων διηυθύνθη πρὸς τὴν τάφρον καὶ λαμβάνων μετὰ προσοχῆς διὰ τῶν ὀδόντων του μίαν πέρδικα τὴν ἔφερε πρὸς τὸν κυρίον του. Ὁ μαρκήσιος ἐγέλασε καὶ θωπεύων τὸν σκύλον.

(ἀκολουθεῖ)